

TURNUL DE VE GHIERE

Vestitorul
Imparatiei lui Dumnezeu

Și vor ști că eu sunt Jehova
: Isaia 43:15.

CONȚINUTUL

Trăim sub har și nu sub lege	2
Ce s'a desființat!	3
Perpetuitate	4
Spirit acorant din mila lui Dumnezeu	7
Lume dreaptă fără cele zece porunci	8
Nu eliberat spre purtare păcătoasă	10
„Jehova a devenit rege”	11
Indemn pentru iubitorii lui Jehova	12
Aducere aminte de Creatorul lumii noi	13
Cum să se răuch aminte	13
Întoarcere de la tinerețe ușeră	13

Autor: N. H. KNORR

Președintele societății: Watch Tower Bible and Tract Society
Brooklyn 2, N. Y., U. S. A.

Editura: Asociația „Mărilor lui Jehova” din România
Persoană juridică morală
București 2, Str. Ștefaniei, 32

© W.T.B. & T.S.

VOI SUNTEȚI MĂRIRII MEI, ZICE JHOVACA EU SUNT DUNNEZUL! ISAIA 43:12

TRĂIM SUB HAR ȘI NU SUB LEGE

„Pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har”. — Rom. 6 : 14.

YHOVA este „Dumnezeu al oricărui har” și în același timp Dumnezeu al legii și al ordinii. Este bine pentru noi creaturile umane că aceasta este așa. Pe când El susține legea Sa perfectă, El este de asemenea destul de inteligent ca să elaboreze o cale dreaptă spre a arăta har sau favoare nemeritată. El ne poate acorda har nouă oamenilor rățaciți, fără violarea justiției exacte a legii Sale. Harul Său nu duce la nelegiuire și nu aruncă vreo reflecție asupra legii Sale, ci mai degrabă o confirmă. Astfel el creează un respect corect pentru legea Sa, mai degrabă decât să încurajeze nelegiuirea.

Legea Sa este teocratică, deoarece ea este legea dată de către singurul Dumnezeu adevărat și viu și ea este elaborată și impusă de către El pentru guvernarea creaturilor Sale. Necesarmente, atunci, legea Sa este supremă. Nici un fel de lege pe care vreuna din creaturile Sale ar putea să o facă și să o publice prin permisiunea Sa, nu ar putea avea vreo valoare sau validitate, afară numai dacă ea este în armonie cu legea Sa teocratică. Deoarece El are dreptul și puterea, în calitate de Legiutor Suprem, Iehova Dumnezeu are dreptul și puterea să revoce, să retragă sau să abroge vreuna din legile Sale. Aceasta nu ar putea fi astfel deoarece vreuna din legile Sale ar fi neînțeleaptă, imperfectă, nedreaptă și neutilizabilă, ci numai pentru că ele sunt făcute numai pentru anumite creaturi, și sunt intenționate numai pentru un timp, până ce scopul lor a fost îndeplinit. Dar aceia cari sunt deslegați de sub asemenea legi, nu sunt apoi lăsați să facă exact ceea ce le place. Trecerea lor de bine pe mai departe este ocrotită.

Anumii interpreti religioși ai Bibliei pot să tăgăduiască ultimele declarații de mai sus, dar tăgăduirea lor este rea, după cum vom vedea. Unul dintre cei mai mari studenți ai legii teocratice, apostolul Pavel, scrisese creștinilor din Rome: „Voi nu sunteți sub lege, ci sub har”. Rom. 6 : 14). Creștinilor Evrei în general ei le scrisese: „Astfel, pe deoparte, se desființează o poruncă de mai înainte, din pricina neputinței și rădăcinii ei — căci legea n'a făcut nimic desăvârșit — și pe de altă, se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu”. (Evrei 7 : 18, 19). Sau, pusă într'o engleză modernă mai simplă: „O poruncă anterioară este pusă la o parte din cauza slăbiciunii și neutilității ei (pentru că legea n'a făcut nimic desăvârșit), și apoi este introdusă o speranță mai bună, prin mijlocirea căreia noi putem să ne apropiem de Dumnezeu”. — *Moffat*.

Spre a identifica a cărui lege era aceea care era pusă la o parte sau desființată, același student al legii, Pavel, scrisese creștinilor neircumciși dintre păgâni din Efes, zicând: „De aceea voi, cari altădată erăți neamuri din naștere, numiți nelăiați împrejur de către aceia cari sunt tăiați împrejur, și cari sunt

tăiați împrejur în trup de mâna omului: aduceți-vă aminte că în vremea aceea erăți fără Christos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Christos Isus, voi, cari odinioară erăți depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Christos. Căci El este pacea noastră, care din doi (Evreu și Păgân) a făcut unul, și a surpat zidul dela mijloc care-i despărțea, și, în trupul Lui, a înlăturat vrăsmășia dintre ei, legea poruncilor, în orânduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuș un singur om nou, făcând astfel pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într'un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăsmășia”. (Efeseni 2 : 11—16, *Goodspeed; Moffat; Cornilescu*). Această dovadă că legea lui Iehova era aceea care a fost anulată sau desființată.

Pavel mărturisește pe mai departe că legea proprie a lui Iehova era aceea care a fost îndepărtată din drum prin mijlocirea propriului Său Fiu Christos Isus. El zice către creștinii nelăiați împrejur dintre păgâni din Colose: „Pe voi, cari erăți morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească nelăiată împrejur, Dumnezeu v'a adus la viață împreună cu El (Christos Isus), după ce ne-a iertat toate greșelile. A șters zapisul cu poruncile lui, care stăteau împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce. A desbrăcat domniile și stăpânirile, și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a leșit birurilor asupra lor prin cruce. Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat, cari sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul (substanța, realitatea) este al lui Christos”. (Coloseni 2 : 13—17, *The Emphatic Diaglott*). Nici un singur om nu a șters, anulat sau desființat legea particulară a lui Dumnezeu la care se face referință aici. Ne observând acest punct, față de oamenii acestei zile astfel ca oriodocsi, Evreii insistă mai departe în ținerea ei și sunt conduși în parte de către ea.

Legea teocratică, care a fost pironită pe lemn la moartea lui Christos, era legea mozaică. Se numește „Legea lui Moise” nu pentru că ar fi produsă de el, pentru că Moise nu a făcut așa ceva. Ci pentru că el era acela care a înmănat această lege dela Dumnezeu națiunii lui Israel. El era instrumentul pe care Iehova l-a folosit la scrierea legii și a poruncilor, ordonanțelor și a statutelor, pe cari Dumnezeu l-a dictat. „Iehova a zis lui Moise: Scrie-ți cuvintele acestea, căci pe temelul acestor cuvinte închei legământ cu tine și cu Israel. Moise a stat acolo cu Iehova patruzeci de zile și patruzeci de nopți. N'a mâncat deloc pâine, și n'a băut deloc apă. Și a scris pe table cuvintele legământului, cele zece porunci”. Ex. 34 : 27, 28, *Am. Stan. Ver.*). „Căci legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Christos”. (Ioan 1 : 17). „Să știți dar, fraților,

1. Pentru ce ne crează harul lui Dumnezeu respect potrivit pentru legea Sa, mai degrabă decât să încurajeze nelegiuirea?

2. Ce fel de lege este legea Sa? și pentru ce poate El să revoce, să retragă sau să abroge vreuna din legile Sale?

3. Ce fel de lex este apostolului Pavel sprejime declarațiunile de mai sus? Este orice lege?

4. Ce a scris apostolul Pavel către Corinteni spre a dovedi a cui lege era aceea care era astfel pusă la o parte sau desființată?

5. Pentru ce a scris Pavel către Coloseeni despre același subiect? și pentru ce Evreii producă mai în încă în mod parțial asemenea leag?

6. Cum este omnia în general asemenea lege desființată? și pentru ce?

că în El (Isus) vi se vestește iertarea păcaletor; și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n'ași putut fi ierțați prin legea lui Moise". Fapte 13 : 38, 39.

⁷ Niciun cod de legi și statute omenești nu a fost dat vreodată sub asemenea împrejurări minunate ca acela cunoscut cu „Legea lui Moise”; nici chiar legea Chartei Organizației Națiunilor Unite și Statutele Curții de Justiție Internațională, care a fost schițată de către delegații celor cincizeci de națiuni la San Francisco, Calif. În simbol potrivit supremației legii teocratice, „Legea lui Moise” fu dată de pe vârful muntelui Sinai din Arabia. Intreaga națiune cărcia îi fu dată, era adunată aproape de poalele muntelui și observă acțiunea inaugurării. Darce de seamă a martorilor oculari ai acestei ocazii este: „A treia zi dimineața, au fost tunete, fulgere, și un nor gros pe munte; trâmbița răsună cu putere, și tot poporul din tabără a fost apucat de spaimă. Moise a scos poporul din tabără spre întâmpinarea lui Dumnezeu, și s'au așezat la poalele muntelui. Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul (Iehova) se pogorise pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor, și tot muntele se cutremura cu putere. Trâmbița răsună tot mai puternic. Moise vorbea, și Dumnezeu îi răspundea cu glas tare”. „Tot poporul auzea tuncetele și sunetul trâmbiței și vedea flăcările muntelui, care fumega. La privescerea aceasta poporul tremura, și slăbea în depărtare. Ei au zis lui Moise: Vorbește-ne tu însuși, și te vom asculta; dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim”. Ex. 19 : 16—19; 20 : 18, 29.

⁸ În afară de ceea ce Moise și poporul putură să vadă, erau persoanele invizibile, prezente spre a preda legea teocratică. Pentru acest motiv se zicea că Evreii „au primit legea prin dispozițiunea îngerilor”. (Fapte 7 : 53). „Și a fost dată prin îngeri, prin mâns unui mijlocitor”. (Gal. 3 : 19). Căci, dacă cuvântul vestit prin îngeri s'a dovedit nezguduit, și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire”. (Evrei 2 : 2). În astfel de împrejurări nu este de mirat dacă Moise, când se coborî, de pe muntele Sinai cu cele două table ale celor zece porunci, fața sa strălucea de glorie. Ea reflecta gloria Aceluia cu care avuse de-a face. Până ce Moise se întoarse pe vârful muntelui în prezența lui Dumnezeu, el își acoperi fața sa de privirea Israelitelor înspăimântați. „Și copiii lui Israel se uitau la fața lui Moise, și vedeau că pielea feței lui strălucea; și Moise își puneă iarăși măhrama pe față, până ce intra ca să vorbească cu Domnul”. (Ex. 34 : 29—35). Legea dată astfel de către Iehova prin Moise, era codul legii legământului sau contractului pe care Iehova îl inaugură acolo cu națiunea lui Israel. Deaceia aranjamentul este numit obișnuit „legământul legii”. Deasemenea simpla expresiune „legea” este întrebuintată în Biblie spre a se referi la legământul legii cu Israel.

CE S'A DESFIINTAT

⁹ „Legea” fiind teocratică și fiind dată sub asemenea împrejurări glorioase și inspiratoare de teamă, ar părea să fie perpetuă, večnică, dincolo de orice

ea fece pe mulți să fie surprinși când sunt informați revocare, eternă înlocmai ca și Legiutorul ei. Astfel că asemenea lege a fost desființată și adusă la un sfârșit de către Iehova, și că nici o creatură pe pământ, nici chiar Evreii, nu sunt mai mult sub ea. Anumiți religioniști, de teamă că asemenea desființare a întregului legământ al legii trebuie să producă rele efecte morale, pun înainte un argument propriu al lor. Ei pretind că două legi au fost date Evreilor. (1) Legea lui Dumnezeu, scrisă de către Ei; (2) Legea lui Moise, scrisă de către el. Ei pretind că una era legea morală și cealaltă era legea ceremonială; și că legea ceremonială era aceea care a fost desființată, și nu legea morală așa cum este consemnată în cele zece porunci. Deaceia asemenea religioniști se consideră pe ei înșiși legați să țină porunca a patra întrucât observă o zi de sabați pe săptămână, a șaptea zi, de la apusul soarelui de vineri și până la apusul soarelui sâmbăta.

¹⁰ Ei susțin cu tărie că toți creștinii adevărați trebuie să țină sabați săptămânal, înlocmai după cum eu făcui Evreii din vechime. Ei pretind că spunând creștinilor: „Pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har”, Pavel a înțeles legea ceremonială, nu cele zece porunci care cuprind porunca sabațiului. Ei apelează la faptele lui Isus și la învățăturile lui sânguinoase în ziua sabațiului Evreesc ca o dovadă că creștinii sunt supuși atât poruncii sabațiului cât și restului celor zece porunci. În mod clar, ei cugetă că nu este nici o putere de încurajare spre o trăire dreaptă, mai mare decât cele zece porunci. Deaceia ei se tem de ceea ce desființarea celor zece porunci ca o parte integrală a legământului legii, ar putea cauza morții și trăirii evlavioase a creștinilor. Cu toate acestea, temerile lor nu sunt primele de acest fel exprimate. Apostolul Pavel în ziua sa a trebuit să potolească asemenea temeri din partea Evreilor convertiți, care erau partizani ai legii lui Moise. Pavel le arăta că temerile și presupunerile lor potrivit întemeiate. Aranjamentul Atotputernicului Dumnezeu al harului și al milei, este mult mai puternic pentru dreptate decât cele zece porunci și cealaltă legi ale legământului Său al legii cu Israel. Vom vedea!

¹¹ Acela care pledează împotriva desființării legământului legii, citează cuvintele lui Isus: „Să nu credeți că am venit să stric legea sau proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, călă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o toată sau o frântură de slovă din lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile. Așa că, oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mic în împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi, și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în împărăția cerurilor”. (Mat. 5 : 17-19). Spun aceste cuvinte că „legea” nu va fi desființată înainte ca cerul și pământul (organizațiunea văzută și nevăzută a lui Satan) să treacă în nimicire în bătălia Armagedonului, spre a fi urmate de către cerurile noi și pământul nou, pe care le-a promis Dumnezeu? Nu! Nici nu a spus Isus că cerul și pământul vor trece la sfârșitul lumii numai după ce oricine trăiește

7. Sub ce împrejurări a fost dată „Legea lui Moise”? și pentru ce?

8. Pentru ce strălucea fața lui Moise? și cum este întrebuintată obișnuit expresiunea „legea”?

9. Pentru ce surprinde desființarea unei asemenea legi pe unii religioniști și cum pledează ei în favoarea înțelesului sabațiului săptămânal?

10. Cum explică el „Pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har”? și pentru ce temerile lor sunt nepotrivite?

11. Ce fel de curajă cetează unii cari obiectează din predica lui Isus de pe munte? și pentru ce trecerea cerului și a pământului au pledează împotriva desființării...

pe pământ păzește cele zece porunci până la ultima iolă sau frântură de slovă.

¹² Ah, spui tu, cu siguranță că Isus prin termenul „lege” a înțeles cele zece porunci, deoarece predica Sa de pe munte s'a referit în două rânduri la porunca a șasea, împotriva uciderii, și la a șaptea, împotriva adulterului. (Mat. 5:21, 27) Da, dar examinează predica completă de pe munte și observă că Isus s'a mai referit și la alte părți ale legii lui Moise decât la Decalog sau cele zece porunci? El a atras atențiunea asupra chestiunii aducerii darurilor pentru altar, a acordării unui certificat de despărțenie unei femei imorele, a jurământului, a „ochiului pentru ochiu, și a dintelui pentru dinte”, și a Jubirii apropiului său ca pe sine însuși. Pentru orientare compară Matei 5:23, 24, 31, 33, 38, 43 și Deuteronomul 16:16, 17; 24:1; Numerii 30:2; Exodul 21:23-25; Deuteronomul 19:21; și Leviticul 19:18.

¹³ Această dovadă este că prin termenul „lege” Isus a înțeles nu numai cele zece porunci, ci tot restul „legii lui Moise”; și că cele zece porunci nu ocupă o poziție detașată de legământul legii. În loc să dea o poziție deosebită, ca legământul legii, inclusiv Decalogul, era etern ca și cerurile și pământul literare, ce spunea Isus? Aceasta: că legea era tipică și că tipurile și umbrele ei a lucrurilor mai bune viitoare, vor găsi o împlinire în realitățile antitipice. Ele vor fi împlinite până la ultima iolă și frântură de slovă, înainte ce sfârșitul complet va veni asupra lumii lui Satan prin nimicirea „cerurilor” lui demonice și a „pământului” lui politic, comercial și religios. Cu mult înainte ca asemenea ceruri și pământ nelegiuite să fie trecute, tipurile și umbrele „Legii” vor începe să se împlinească, și aceea va însemna că legea, cu tipurile ei a fost desfășurată, pentru a face loc aducerii antitipurilor și realităților prin Christos Isus. Noi suntem acum la sfârșitul lumii, și putem vedea că împlinirea legii începe cu nouăsprezece veacuri înainte. La acel timp legea era desfășurată întrucât fu pironită pe lemnul pe care Christos Isus muri ca antitipicul „Miel al lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii”. Ioan 1:29.

¹⁴ Era al doilea an al serviciului Său de predicare când Isus rosti predica de pe munte. Prin urmare El vorbea în timp ce „legea” era legată asupra Evreilor. Isus veni, nu să nimicască legea, ci să o aducă la împlinire, începând realitățile antitipice: Cărturarii, Fariseii și Saduceii, prin mijloacele tradițiilor cari călcau poruncile lui Dumnezeu și le făceau fără nici un efect, erau aceia cari nimicau legea și învățau pe oameni să calce poruncile. Cu toate acestea acei oameni pretindeau a fi cei mai mari observatori ai legii și a fi drepi prin aceasta. Ei susțineau a fi „copiii împărăției”, adică, a fi aspiranți pentru Împărăția lui Mesia. În vederea cursului lor călcător de lege, fălărnice, Isus a avertizat pe ascultătorii Săi: „Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a Fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor”. (Mat. 5:20) Asemenea neprihănire trebuie să fie, nu prin înțelegerea legii, ci prin credința în Christos. Ca apostol, Pavel, care era altădată, „în ce privește legea,

Fariseu; cu privire la neprihănirea pe care o dă legea, fără prihană”, zicea: Am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Christos, și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă legea, ci aceia care se capătă prin credința în Christos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință”. — Fil. 3:5-9.

¹⁵ Deaceia, pe când legământul legii era încă în putere peste Israel, Isus ținea și învăța legea și căuta împlinirea ei. A fi mic sau „cel mai mic în împărăția cerurilor” ca un învățător al călcării legii, nu înseamnă căluși de puțin a fi în împărăție. Niciun Evreu să nu cugete că pe când legea era astfel în putere, calea spre împărăția cerurilor era prin călcarea și învățarea altora să calce legământul legii. Legea preumbră realitățile creștine, cari urmează să vie, și așa, dacă o persoană nu era în armonie cu acea lege, nu putea să intre în împărăția cerească. Deaceia, dacă ea călca legea în cea mai mică privință, și învăța pe alții să facă la fel, ea nu va fi căluș de puțin în împărăție, deoarece ea practică și învață neleguire înaintea lui Dumnezeu. Astfel văzute, cuvintele lui Isus către acei Evrei de sub lege în niciun caz nu au însemnat că aceia din clasa „Împărăției cerurilor” sunt încă sub „lege” dela moartea lui Isus pe lemn. Nici nu înseamnă că mărimea sau micimea lor să fie măsurată după gradul lor de înțelegere al acelei legi, după crotala Fariseilor. Fapte 15:5.

PERPETUALITATE

¹⁶ Religioniștii cari susțin că legea era în două părți, zic că numai legea ceremonială era desființată, dar că legea morală expusă în cele zece porunci urma să fie perpetuă și pentru vecie. Ei se referă la Exodul 31:16, 17. Aceste versete se referă la porunca a patra din cele zece porunci și zic: „Copiii lui Israel să păzească sabbatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Aceasta va fi între Mine și între copiii lui Israel un semn vecinic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S'a odihnit și a răsuflat”.

¹⁷ Totuși, întrebuintarea termenilor *necurmat* și *vecinic* în ce privește sabbatul săptămânal nu poate fi interpretat să însemne că porunca a patra cât și celelalte nouă urmau să continue să se aplice vecinic și deaceia trebuie să se aplice ucenicilor lui Christos. Acele zece porunci nu fuseseră totdeauna în existență pentru oameni, nici chiar pentru Evrei. Moise, mijlocitorul legământului legii cu Israel, spunea așa de înmămurit. În Deuteronomul 5:6—21 Moise recitează cele zece porunci și atunci, în versetul 22, adaugă: „Acestea sunt cuvintele pe cari le-a rostit Domnul cu glas tare pe munte, din mijlocul focului din nori și din neaură deasă, și le-a spus la toată adunarea voastră, fără să adauge ceva. Le-a scris pe două table de platră, și mi le-a dat”. Dar tocmai înaintea recitării celor zece porunci Moise zise Israelitilor: „Domnul (Iehova) Dumnezeul nostru a încheiat cu noi un legământ la Horeb. Nu cu părinții noștri a încheiat Domnul legământul acesta, ci cu noi, cari suntem cu toți vii astăzi aci. Domnul v'a vorbit față în față pe munte

12. La ce se referă „legea” din predica lui Isus? și pe ce se bazează?

13. Ce înseamnă, atunci, cuvintele lui Isus din Matei 5:17, 18? și cum vedem noi anul faptelor acestea?

14. În ce privește legea, pe cine ce a venit Isus? și pe cine dreptatea cărturarilor și a Fariseilor nu era suficientă spre a intra în împărăție?

15. Cum vede numai învățătorul călcător al legii „mic în împărăția cerurilor”? și sunt creștiii așadar încă sub acea lege?

16. Ce argumentează religioniștii păzitori ai sabbatului, cari sunt împotriva desfășurării, despre cele zece porunci? și cu care scriptură?

17. Fost-au cele zece porunci totdeauna în existență? și cum erau cuvintele lui Moise răspunsul?

din mijlocul focului*, și a rostit cele zece porunci. (Deut. 5: 1—5) Da, cele zece porunci avură un început, nu cu strămoșii lor, Abraam, Isaac, Iacob, și cei doisprezece fii ai lui Iacob, ci cu Israeliiți care erau vii și prezenți la Muntele Horeb (sau Sinai) când Moise mijloci legământul legii cu ei. Deaceia faptul că cele zece porunci fuseseră desființate ar trebui să nu trezească nici o frică și spaimă în noi.

¹⁸ Citește, acum, cele zece porunci. Atunci vei pricepe că ele avură începutul lor cu Moise și tovarășii săi Israeliiți. Ele nu existau pentru Abraam și pentru alți strămoși ai lor. Prima poruncă spune: „Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine”. (Ex. 20: 2, 3, *Am. Stan. Ver.*) Acea poruncă nu se aplica lui Abraam, Isaac, Iacob, și cei doisprezece fii ai lui Iacob, deoarece Iehova Dumnezeu niciodată nu i-a scos pe ei din casa robiei din Egipt. Notează, deasemenea, că porunca este anunțată în mod negativ: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine”. Dumnezeu nu a vorbit astfel în mod negativ lui Abraam. Dumnezeu a vorbit în mod pozitiv lui Abraam, după cum este consemnat la Genesa 17: 1, 2: „Când e fost Abraam în vârstă de nouăzecișinouă de ani, Domnul (Iehova) i s'a arătat și i-a zis: Eu sunt Dumnezeuul Cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană. Voi face un legământ între Mine și tine, și te voi înmulți nespus de mult”. (A.S.V.) Acest legământ nu era legământul legii, ci legământul abraamic cu privire la Sămânța în care toate familiile pământului urmează să fie binecuvântate.

¹⁹ În cece privește pe Israeliiți de sub Moise, Iehova Dumnezeu pe drept le-a poruncit să nu se închine altor dumnezei afară de El. Pentruce? Deoarece Iehova îi scosese din sclavie și moarte din Egipt. Ei îi aparțineau Lui ca popor răscumpărat al Său, și El avea un drept să le poruncească să nu se închine altuia decât Lui singur. Deut. 7: 6—11.

²⁰ Porunca a doua este deasemenea anunțată în mod negativ: „Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri sau jos pe pământ, sau în apele mai jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copiii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele”. (Ex. 20: 4—6, A. S. V.) Nici o asemenea poruncă nu fu dată lui Adam în grădina Edenului împotriva închinării la pește, păsări, și animale sau lcoane ale lor. În schimb, Dumnezeu dădu omului porunca pozitivă: „Creșteți înmulți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și STĂPĂNIȚI PESTE peștii mării, PESTE păsările cerului, și PESTE orice viețuitoare care se mișcă pe pământ”. (Gen. 1: 28, 26) Când omul a pierdut stăpânirea peste creașinea animală mai joasă, s'a închinat lor și lcoanelor acestora.

²¹ Porunca a treia este deasemenea cuvântată în mod negativ: „Să NU tei în deșert Numele Domnului

Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert numele Lui”. (Ex. 20: 7, A. S. V.) Această poruncă este dezvoltată la Leviticul 19: 12: „Să nu jurați strâmb pe numele Meu, căci ai necinsti astfel numele Dumnezeului tău, Eu sunt Domnul (Iehova). „Dumnezeu făcuse o descoperire specială cu privire la numele Său Israeliiților de sub Moise, anume, că numele Său Iehova înseamnă Dumnezeuul scopului, Dumnezeuul legământului, Dumnezeuul jinerii scopului sau al jinerii legământului. (Ex. 3: 15 18; 6: 2, 3) Deaceia pentruca ei să intre într'un legământ cu Iehova și astfel să devină un popor pentru numele Său, ar fi o responsabilitate serioasă. Dacă ei nu jîn legământul lor cu El, ar dezonoara numele Său și l-ar lua în mod fățarnic și în deșert. Prin urmare ei ar deveni vinovați de un mare păcat înaintea lui Dumnezeu. Aducând rușine asupra numelui lui Dumnezeu prin jurământ strâmb și prin călcare de legământ este un păcat. Aceasta este contrar a ceea ce Isus a învățat pe ucenicii Săi să se roage lui Iehova Dumnezeu: „Sfințească-se numele Tău”. Mat. 6: 9, Rom. 2: 23, 24.

²² A patra poruncă este deasemenea pusă în mod negativ: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s'o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, NICI tu, NICI fiul tău, NICI fiica ta, NICI robul tău, NICI roaba ta, NICI vită ta, NICI străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Iehova cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S'a odihnit: deaceia o binecuvântat Iehova ziua de odihnă și a sfințit-o”. (Ex. 20: 3—11, A. S. V.) În această poruncă nu este spus nimic pozitiv despre celebrarea zilei de saabat prin studierea cuvântului lui Dumnezeu, fie în particular sau în adunări publice, sau prin ascultare de predici sau prin executarea de diferite fapte de închinare în ziua a șaptea.

²³ Porunca a cincea este fără negativ: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentruca să-ți se lungească zilele în țara, pe care și-o dă Iehova, Dumnezeul tău”. (Ex. 20: 12, A. S. V.) Apostolul Pavel zice că deaceia este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință. (Efeseni 6: 2) Această poruncă nu se aplică strămoșilor Evreilor, dar fiindcă Iehova Dumnezeu nu le dădu în realitate nici o țară. Tatăl și mama lui Abraam erau morți când acesta intră în Canaan. Deasemenea Dumnezeu „din țara aceea nu i-a dat nimic în stăpânire, nici măcar o palmă de loc, ci l-a făgăduit că l-o va da în stăpânire lui, și semintei lui după el, măcar că n'avea nici un copil”. (Fapte 7: 5) Nepotul lui Abraam Iacob, și cei doisprezece fii ai lui Iacob deasemenea și-au sfârșit zilele lor, nu în pământul promis, ci într'o țară străină care nu era a lor, în Egipt. Genesa 50.

²⁴ Celelalte cinci porunci rămase ale Decalogului, toate sunt puse în mod negativ: (6) „Să NU ucizi”, (7) „Să NU preacurvești”, (8) „Să NU juri”, (9) „Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău”, (10) „Să NU poștești casa aproapelui tău; să NU poștești nevasta aproapelui tău, NICI robul lui, NICI roaba

18. Pentruce nu se aplică prima poruncă lui Abraam, Isaac, Iacob, și celor doisprezece fii ai lui Iacob?

19. Pentruce are Iehova un drept să poruncească Israeliiților de sub Moise să nu se închine altui Dumnezeu ci numai Lui?

20. Cum este exprimată porunca a doua? și pentruce nu se aplică ea lui Adam în Eden?

21. Cum este exprimată porunca a treia? și pentruce și cum se aplică ea Israeliiților?

22. Cum este exprimată porunca a patra? și ce nu este exprimat în mod pozitiv în legătură cu ea?

23. Cum este exprimată porunca a cincea? și pentruce nu se aplică ea dela Abraham până la strănepotii săi?

24. Cum sunt puse celelalte cinci porunci? și cum arată ele noțiunea iudată?

lui, NICI boul lui, NICI măgarul lui, NICI vreun alt lucru, care este al aproapelui tău". (Ex. 20:13-17) Ele nu sunt porunci pozitive de a lubi pe aproapele sau pe alții, ci sunt porunci împotriva egoismului. Ele arătară că asemenea acțiuni și forme de egoism sunt păcate, și astfel ca împărțirea cunoștința păcatului aceloră căroră cele zece porunci le fură date. Astfel, dar, darea acestor legi lui Israel nu dovedesc sau nu înseamnă că ei erau o națiune justă și dreaptă. „Pentru că nu cei ce aud legea sunt neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc legea aceasta, vor fi socotii neprihăniți". Mai degrabă decât a arăta națiunea ca dreaptă și justă din pricina dreptății și justeții legilor lor, asemenea legi o arătară tocmai dimpotrivă. „Știm însă că tot ce spune legea, spune celor ce sunt sub lege, pentru că orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu. Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele legii, deoarece prin lege vine cunoștința deplină a păcatului". Rom. 3:19, 20.

²³ Cele zece porunci fiind roștile pe o asemenea cele negativă, era lămurit că ele fură date unor oameni cari aveau păcat în mădularele lor. Ele erau impuse asupra unui popor care era inclinat spre lucruri nedrepte, oprite prin acele porunci. Deaceia oamenii cari încearcă să pună pe creștini sub cele zece porunci și sub restul legii lui Moise, se străduiesc să fie învățatori ai legii, fără a pricepe relațiunea creștinilor cu dreptatea. Astfel Pavel remarcă, zicând despre ei: „Ei vor să fie învățatori ai legii, și nu știu nici măcar ce spun, nici ce urmăresc. Noi știm că legea este bună dacă cineva o întrebuințează bine, (sau o aplică aceloră căroră li se potrivește, anume, Evreilor de sub ea; pentru ce?); pentru că știm că legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și neșpuși, pentru cei nelegiuși și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru sodomii, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb, și pentru orice este împotriva învățării sănătoase; potrivit cu evanghelia slavei fericitului Dumnezeu care mi-a fost încredințată mie". (1 Tim. 1:7-11). Deaceia asemenea legi negative împotriva persoanelor nedrepte de acest fel, nu fură date creștinilor și nici aplicate lor. Creștinii sunt îndreptățiți prin dreptatea lui Christos imputată lor, și au deasemenea Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu încredințată lor. Cu toate acestea în nici un chip nu se poate spune că cele zece porunci nu erau bune și minunate în vremea lor. „Legea lui Iehova este perfectă, și înviează sufletul". Ps. 19:7, A.S.V.

²⁴ Legământul legii nu poate fi luat aparte, astfel ca o parte a lui să poată fi desființată, asemenea părții ceremoniale, și o parte a lui să rămână, asemenea așazisel părții „morale". Iacob 2:10, 11 lămurește acest punct de vedere când zice: „Căci, cine păzește toată legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci, Cel ce a zis: Să nu preacurvești, a zis și Să nu ucizi. Acum, dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al legii".

Astfel dar, aplicând acest punct de vedere chestiunii perpetuității celor zece porunci cât și restului legii mozaice, ce putem observa? Aceasta: că dacă porunca a patra cu privire la ziua sabațului urma să fie „un legământ necurmat" cu Israel și un semn „vecinic", atunci cele zece porunci și întreaga lege mozaică, de fapt, ar urma să fie un legământ necurmat tot atât timp cât și porunca a patra. În mod reciproc, dacă restul legământului era desființat, atunci și porunca a patra urma deasemenea aceeași cale.

²⁷ Exact cât timp înseamnă atunci cuvintele *necurmat* și *vecinic*, așa cum sunt întrebuințate în Exodul 31:16, 17 citate mai sus? Nu în eternitate astfel încât să fie peste punctul de desființare. Aceleași cuvinte în ebraică însemnând *necurmat* (*ohlâhm*) și *vecinic* (*l'ohlâhm*) sunt folosite cu privire la preoția evreiască, preoție care descinse dela fratele lui Moise, Aaron. Spre exemplu, Exodul 40:12-16: „Apoi să aduci pe Aaron și pe fiii lui la ușa cortului întâlnirii, și să-i speli cu apă. Să-l îmbraci pe Aaron cu veșmintele sfinte, să-l ungi, și să-l sfințești ca să-Mi faci slujba de preot, să chemi și pe fiii lui, să-l îmbraci cu tunicile, și să-i ungi cum ai uns pe tatăl lor, ca să-Mi faci slujba de preoți. În puterea acestei ungeri, ei vor avea *pururea* (*ohlâhm*) dreptul preoției printre urmașii lor". Deasemenea în ce privește administrarea darului de mâncare, legea zice la Leviticul 6:14-23: „Iată legea darului adus ca jertfă de mâncare:... Toată partea bărbătească dintre copiii lui Aaron să mănânce din ea. Aceasta este o lege *vecinică* (*ohlâhm*) pentru urmașii voștri, cu privire la darurile mistuite de foc înaintea DOMNULUI: oricine se va atinge de ele va fi sfințit... Preotul dintre fiii lui Aaron, care este uns în locul lui, să aducă darul acesta ca jertfă de mâncare. Aceasta este o lege *vecinică* (*ohlâhm*) înaintea DOMNULUI". (Num. 25:13; Lev. 24:8, 9; și Lev. 25:46, *l'ohlâhm*). Asemenea legi cu privire la preoție aveau o bază fizică sau carnală; adică, preoții și marele lor preot trebuie să fie descendenții ai lui Aaron după carne.

²⁸ Din uzul biblic al cuvintelor *necurmat*, *pururea*, și *vecinic* în legătură cu preoția aaronică și îndatoririle lor oficiale, cineva și-ar imagina că acestea vor exista și continua cu putere de-a-lungul întregii eternități. Totuși astăzi preoția aaronică sau levitică a dispărut și nu mai funcționează mai mult. Mai mult încă, apostolul Pavel explică că Iehova Dumnezeu, care stabili preoția aaronică sau levitică, o desființă și nu o mai recunosc mai mult după moartea și învierea lui Christos. Christos Isus fu făcut Mare Preot al lui Dumnezeu, nu după o „poruncă carnală" sau o lege care recunosc natura lui Aaron Levitul, ci după o nouă lege a lui Dumnezeu și prin jurământul lui Dumnezeu. Preoția Sa este prin urmare superioară celei a lui Aaron. Aceasta este de ordinul sau rangul lui Melchisedec, preotul-rege din Salem. Astfel Pavel explică, după cum urmează:

²⁹ „Dacă, dar, desăvârșirea ar fi fost cu puțință prin preoția Levitilor, — căci sub preoția aceasta a primit poporul legea — ce nevoie mai era să se ri-

23. Din pricina cărui fel de omeni fu dată legea negativă iudaică? și pentru ce creștinilor?

24. Pentru ce se putea legământul legii să fie luat aparte și desființat în parte? și cât de necurmat ar trebui să fie prin urmare porunca a patra?

27. În legătură cu ce altceva sunt întrebuințate cuvintele ebraice „necurmat" și „vecinic"?

28. Din cauza întrebuințării acestor fel de cuvinte în legătură cu preoția aaronică sau levitică urma să coexiste totdeauna? și pentru ce este preoția lui Christos superioară?

29. Ce a arătat că o schimbare a legii printr-oare la preoția trebuia să aibă loc?

dice un alt preot după rândulala lui Melchisedec, și nu după rândulala lui Aaron? Pentru că, odată schimbată preoția, trebuia numai decât să albă loc și o schimbare a legii.

³⁰ „In adevăr Acela (Domnul nostru Isus) despre care sunt zise aceste lucruri, face parte dintr-o altă seminție, din care nimeni n'a slujit altarului. Căci este vădit că Domnul nostru a ieșit din Iuda, seminție, despre care Moise n'a zis nimic cu privire la preoție. Lucrul acesta se face și mai luminos când vedem ridicându-se, după asemănarea lui Melchisedec, un alt preot, pus nu prin legea unei porunci pământestii, ci prin puterea unei vieți nepieritoare. Fiindcă iată ce se mărturisește despre El (în Psalmul 110 : 4): *Tu ești preot în veac, după rândulala lui Melchisedec!* Astfel, pe deoparte, se desființază aici o poruncă de mai înainte, din pricina nepuinței și zădărniciilor ei — căci legea n'a făcut nimic desăvârșit — și pe de altă, se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu. Și fiindcă lucrul acesta nu s'a făcut fără jurământ, — căci, pe când Leviii se făceau preoți fără jurământ, Isus S'a făcut preot prin jurământul Celui ce l-a zis: *Domnul a jurat și nu se va căi: Tu ești preot în veac, după rândulala lui Melchisedec,* — prin chiar faptul acesta, El s'a făcut chezașul unui legământ mai bun (legământul nou). Mai mult, acolo au fost preoți în mare număr, pentru că moartea îi împiedeca să rămână pururea. Dar El (Isus), fiindcă rămâne în veac, are o preoție, care nu poate trece dela unul la altul". Evrei 7 : 11—24, *Goodspeed*.

³¹ „Legea unei porunci carnale" care a făcut pe Aaron și pe fiii lui preoți Levitici, nu era păcătoasă; ea recunoaștea numai natura familiei lui Aaron. Ea nu era împotriva Evreilor nici contrară lor. Nicidecum; pentru că această lege procura jertfele tipice pentru păcatele lor și pentru restatornicirea lor tipică în favoarea lui Dumnezeu. Această lege nu era slabă, nefolositoare, săracă, ineficace, și inutilă în sine; dar slăbiciunea, natura nefolositoare, și ineficacitatea din jurul ei zăcea asupra preoților din linia lui Aaron Levitul, slabi, imperfecti, împinși spre păcat, muritori. Deaceia, când Christos oferă și prezentă lui Dumnezeu jertfa Sa umană în calitate de Mare Preot al lui Dumnezeu, acea lege de altădată și preoția ei aaronică fu desființată. Aceasta înseamnă că vechiul legământ al legii, din care legea preoției era o parte, fu desființat. Deaceia aceasta înseamnă că cele zece porunci fură deasemenea desființate ca o parte integrală din acel vechi legământ al legii. Intrebuintarea cuvântului ebraic *ohlām* tradus *necurmat, pururea, și vecinic*, în legătură cu porunca a patra, cu privire la sabbatul săptămânal, nu pledează împotriva desființării acestuia mai mult decât împotriva desființării preoției levitice. *Ohlām* (dela *ahlām*, a înfășura, a ascunde, sau a ține) simplu înseamnă *timp nedefinit sau nesigur*, fie eternitate sau un limitat spațiu de timp a cărui limită este tănuilă omului și necunoscută omului în mod anticipat. Ceeace face preoția lui Christos vecinică, este aceea că are viață nemuritoare.

SPIRIT ACORDAT DIN MILA-LUI DUMNEZEU

³² Fie ca să cugalăm, totuși, că legământul legii cu cele zece porunci ale sale, fu pus la o parte fără ca ceva să-i la locul în viețile și conduita poporului consacrat al lui Iehova. Activând ca Mare Preot al lui Dumnezeu în aducerea jertfei Sale umane pentru păcate, Isus Christos deveni deasemenea Mijlocitorul unui nou legământ, a unui „legământ mai bun" după cum este comparat cu vechiul legământ mozaic al legii. Acel legământ vechiu cu cele zece porunci ale sale scrise pe table de piatră, nu făcu, națiunea iudaică perfectă sau dreaptă. Totuși, sub legământul nou creștinii sunt făcuți drepti sau îndreptățiți prin Mijlocitorul Christos Isus. Jertfa Sa asupra căreia se bazează acest nou legământ în realitate tănuiește sau șterge păcatele înaintea lui Dumnezeu. (Evrei 9 : 15—17 ; 8 : 6—13). Dacă Evreii ar fi păzit vechiul legământ, ei ar fi devenit „comoura proprie" a lui Iehova, „Impărăția Sa de preoți, și c națiune sfântă". (Ex. 19 : 6). Acum legământul nou este noul contract sau convenție prin care El ta atât dintre națiunile păgâne cât și din națiunea iudaică un „popor pentru numele Său". — Fapte 15 : 14.

³³ În paragraful 7 atențiunea noastră a fost atrasă asupra slavei cu care vechiul legământ al legii fu inaugurat de către Moise mijlocitorul lui. Dar asemenea slavă nu garantează că legământul cu cele zece porunci săpate pe table de piatră nu ar trece la un oarecare timp nedefinit și necunoscut atunci. Slava care a aslatat acel legământ, era o slavă trecătoare. Dar legământul nou are un Mijlocitor mai bun, o jertfă mai bună, și putere pentru dreptate, care este mai puternică decât cele zece porunci săpate în literele pietrei. Acesta are o glorie care niciodată nu va veștezi. Puterea sa pentru dreptate este spiritul lui Dumnezeu. Acea forță activă face viu, pe când manuscrisul vechiului legământ al legii arată pe Israelii ca călcători de legământ, păcătoși, și-l sorti la moarte. Creștinii consacrați, care sunt sub acest nou legământ, sunt făcuți slujitori și servi ai lui. Ei primesc calificățiunile lor pentru acest serviciu, nu dela vreun seminar religios-teologic, ci dela Iehova Dumnezeu și prin Christos Isus. În mod indiscutabil, arătând că legământul legii, cu cele zece porunci săpate pe piatră, scrise de degetul lui Dumnezeu, fu desființat și înlocuit prin noul legământ cu spiritul lui dăător de viață, Pavel scrie:

³⁴ „Deslinoția noastră, dimpotrivă, vine dela Dumnezeu, care ne-a și făcut în stare să fim slujitori al unui legământ nou, nu al slovei, ci al spiritului; căci slova omoară, dar spiritul dă viață. Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în piatră, era cu atâtă slavă încât copiii lui Israel nu puteau să-și piionească ochii asupra feței lui Moise, din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n'ar fi cu slavă mai degrabă slujba Spiritului? Dacă slujba aducătoare de osândă a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprăhăntre? În adevăr, dacă ce era trecător, era cu slavă, cu cât mai mult va rămânea în slavă ce este netrecător" l.

30. Pentru ce era necesar un nou aranjament de preoție pentru Isus ? și pentru ce este suficient El singur, în locul a numeroși preoți ?

31. a) Pentru ce nu era „legea unei porunci pământestii" împotriva Evreilor ? dar în ce era aceasta slabă și nefolositoare ? b) Pentru ce, atunci, expresia *necurmat* în ceea ce privește porunca a patra nu pledează împotriva desființării ei ?

32. La creștinii ce la locul vechiului legământ al legii ? cum și pentru ce scop ?

33, 34. Cum este slavă noului legământ mai mare decât aceea a vechiului legământ al legii ? și cine sunt slujitorii lui ?

1 Apoi Pavel arată că puterea neprilhanții sub legământul nou nu sunt cele zece porunci, ci este spiritul lui Dumnezeu care transformă spre o asemănare evlavioasă. Pavel zice: „(‘Domnul’ înseamnă Spiritul, și oriunde este spiritul Domnului, acolo este libertate). Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în acelaș chip al Lui, din slavă în slavă, prin spiritul Domnului”. — 2 Cor. 3 : 5—18, *Moffat; The Emphatic Diaglott*.

2 Din acel punct de vedere putem aprecia forța

25. Cum descrie Pavel atitudinea creștinului pentru neprilhanție sub legământul nou?

26. De ce sunt condusul creștinii? și, prin urmare, pentru ce au stat ei sub lege?

declarației de mai departe a lui Pavel: „Dacă sunteți călăuziți de spirit, nu sunteți sub lege”. (Gal. 5 : 18). Creștinii sunt aceia cari sunt conduși de spirit sau de forța activă a lui Dumnezeu în armonie cu cuvântul Său sfânt. Acest fapt dovedește că ei nu sunt sub vechiul legământ al legii cu cele zece porunci ale lui, ci sunt sub noul legământ. Sub el ei sunt transformați prin spiritul pe care-l împarte harul lui Dumnezeu în legătură cu acel legământ nou. Pentru mai multă cunoștință despre această chestiune vitală, cititorii noștri sunt îndrumați în articolul următor.

(Watchtower din 1 Noiembrie 1945).

LUME DREAPTĂ FĂRĂ CELE ZECE PORUNCI

POȚI tu să-ți imaginezi o lume nouă fără cele zece porunci? Părerea sinceră a unui astfel de lucru ar îngrozi pe mulți religioși drepți în sine, ca și când aceasta ar însemna că toată moralitatea ar fi spulherată de vânt. Totuși întrebi tu, cum ar fi o lume dreaptă fără cele zece porunci spre a o fi dreaptă? Cum poate ea fi mai bună decât „această prezentă lume rea?” Firește, această lume nu observă cele zece porunci; de fapt, lumea în general nu fu nicodată supusă celor zece porunci. Dar singura *absență* a Decalogului, așa cum sunt numite acele porunci, nu este responsabilă pentru nelegiuirea lumii. Singura prezență și cunoștință populară a Decalogului nu ar opri lumea să fie păcătoasă. Tocmai am amintit că cele zece porunci erau o parte a codului legii pe care Dumnezeu îl dădu Evreilor prin Moise. Simpla declarație și publicație a celui cod al legii către Evrei nu-i făcea drepți sau să-i oprească dela păcat și neleguire împotriva lui Dumnezeu. Auzirea poruncilor lui Dumnezeu, declarate la muntele Sinai, nu-i îndepărtează pe Evrei dela nivelul păcătos al restului lumii și să-i transforme într-o națiune dreaptă. „Pentru că nu cei ce aud legea, sunt neprilhanți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce implinesc legea aceasta, vor fi socoțiți neprilhanți”. Rom. 2 : 13.

2 Evreii fuseseră nouă sute de ani sub acel cod al legii, când Iehova Dumnezeu zise prin profetul Său Ezechiel: „Și i-am scos astfel din țara Egiptului și i-am dus în pustie. Le-am dat legile Mele și le-am făcut cunoscut poruncile Mele, pe cari trebuie să le implinească omul (și nu numai să le audă), ca să trăiască prin ele. Le-am dat și sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Iehova care-i sfințesc”. (Ezechiel 20 : 10-12, A. S. V.) În locul executării dreptului cod al legii lui Dumnezeu, inclusiv cele zece porunci, Evreii se răsculară împotriva Lui și a legii Sale, și imitară lumea păgână de primpjurul lor. Dumnezeu îl avertiză că, pentru călcarea legământului Său al legii, El îi va da pe mâna dușmanilor lor păgâni. Dar Evreii nu se lăsară avertizați. „De aceea”, zice Iehova Dumnezeu, „le-am dat și legi cari nu erau bune, și porunci prin cari nu puteau să trăiască. I-am spurcat prin darurile

lor de mâncare, când treceau prin loc pe toți întâi lor născuți; om vrul să-i pedepsesc astfel, și să le arăt că EU sunt DOMNUL (Iehova)”. (Ezechiel 20 : 25, 26) Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu le dădu o lege ceremonială care nu era bună. Toate legile lui Dumnezeu sunt bune, și fazele ceremoniale ale legii Sale sunt declarate a fi „umbre a bunurilor viitoare”. Evrei 10 : 1.

3 Dar ceea ce Dumnezeu a înțeles aci, era că, după persistența Evreilor în neascultarea legii Sale (nu tocmai cele zece porunci), El îi lăsă să meargă pe calea lor proprie. El i-a predat legiilor și judecățiilor păgânilor, cari nu erau bune și prin păzirea cărora ei nu puteau câștiga viață. Psalmul 81 : 11, 12 declară : „Dar poporul Meu n'a ascultat glasul Meu, israel nu M'a ascultat. Atunci i-am lăsat în voia pornirilor inimii lor, și au urmat sfaturile lor”. Și apostolul Pavel scrie : „De aceea Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi : Fiindcă n'au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestamate, ca să facă lucruri neîngăduite”. (Rom. 1 : 24-28) Astfel cele zece porunci nu transformară pe Evrei într-o națiune dreaptă. Decalogul singur nu poate produce o lume dreaptă, în ciuda dreptății Decalogului.

4 Că noua lume promisă a lui Dumnezeu poate fi dreaptă fără restabilirea celor zece porunci, este demonstrat de către urmașii credincioși ai lui Christos. Zicem „restabilirea” celor zece porunci, deoarece Biblia arată lămurit că vechiul legământ al legii cu Evreii, inclusiv Decalogul, era pus la o parte din cale în virtutea morții lui Christos pe lemn, (Vezi Efeseni 2 : 11-18 și Coloseni 2 : 13-17; și articolul precedent, paragr. 4, 5). De aceea asemenea urmași ai lui Christos nu sunt sub legământul legii și Decalogul lui. Totuș, dreptatea lor înaintea lui Dumnezeu este un fapt. Ei nu se străduiesc să fie drepți înaintea lui Dumnezeu prin facerea de fapte ale celui vechiu legământ al legii. Ei acceptă cuvântul lui Dumnezeu, anume : „Totuș, fiindcă știu că omul nu este socotit neprilhanț, prin faptele legii, ci numai prin credința în Isus Christos, am crezut și noi în Christos Isus, ca să fim

1. Cum știm noi că singurii prezenta și cunoștința populară a celor zece porunci nu ar face această lume dreaptă?

2. După Ezechiel (20 : 25, 26) pentru ce dădu Dumnezeu Evreilor „legi cari nu erau bune”? și pentru ce au se referă aceasta la legea ceremonială?

3. Ce înseamnă, atunci, cuvintele lui Dumnezeu prin Ezechiel? și pentru ce nu ar produce Decalogul o lume dreaptă?

4. Cum demonstrează creștinii că noua lume promisă a lui Dumnezeu poate fi dreaptă fără restabilirea celor zece porunci?

socotii neprihăniți prin credința în Christos, iar nu prin faptele legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele legii". „Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin lege, este învedere!; căci, *Cel neprihănit prin credință va trăi*. Însă legea nu se întemeiază pe credință; ci ea zice: *Cine va face aceste lucruri, va trăi prin ele*. Christos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi, — fiindcă este scris: Blestemul e oricine este atârnat de lemn". (Gal. 2:16; 3:11-13) Da, deși nu sunt sub poruncile, ordonanțele și legile vechiului legământ al legii, adevărații creștini nu urmează o cale a păcatului, asemănătoare lumii și națiunilor ei.

⁵ Acestor creștini cari sunt sub noul legământ al lui Dumnezeu prin Christos Isus, Pavel le scrie, zicând: „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har". (Rom. 6:14) Toată omenirea este „moartă în greșeli și păcate" și călătorește acum cu un pas grăbit spre nimicire în bătălia Armagedonului. Și totuși acești creștini nu lasă cu păcatul să aibă stăpânire peste ei, deși ei nu sunt sub lege ci sub harul sau favoarea lui Dumnezeu prin Christos. Mulți religioniști insistă că aci expresiunea „nu sub lege" înseamnă nu sub pedeapsa legii.

⁶ Ei argumentează că legea aci înseamnă cele zece porunci sau „legea morală a lui Dumnezeu", așa cum o numesc ei. Ei zic că creștinii sunt tot atât de mult supuși celor zece porunci, cât erau și Evreii, dar că creștinii vin sub lege atunci când o calcă și nu sunt sub lege atât timp cât o păstrează. Dar un asemenea argument nu este de acord cu restul Scripturilor. Galateni 4:4 zice: „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut SUB LEGE". După argumentul religioniștilor, aceasta ar însemna că Isus era un călcător al legii lui Dumnezeu și era sub penalitățile ei; pe când Isus susținea că El nu a venit să nimicească legea, ci să o împlinească. În nici un chip nu era moral față de Isus să fie sub lege. El era supus ei din pricina faptului că era născut de către o Evreică. Astfel El a păstrat legământul legii, și a lucrat și încă lucrează la îndeplinirea lucrurilor bune, pe cari ea le preumbrește.

⁷ Creștinii sunt sub harul sau bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu. El este exprimat față de ei, întrucât li se impută dreptatea, ceea ce are drept rezultat îndreptățirea lor prin Christos. Asemenea dreptate nu este meritată de către ei prin faptele vechiului legământ al legii, ci este darul grațios al lui Dumnezeu față de ei, prin credința în jertfa Fiului Său. De aceea s'a zis că ei nu sunt sub lege, ci sub har: „pentru că, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții vecinice". (Tit. 3:7) Apostolul Pavel ilustrează libertatea de care moștenitorul creștin al împărăției lui Dumnezeu se bucură față de vechiul legământ al legii printr'o ilustrațiune a unui bărbat Evreu și soția sa. La Romani 7:1-6, el scrie:

⁸ „Nu știți fraților, — căci vorbesc unor oameni cari cunosc legea — că legea are putere asupra

omului câtă vreme trăiește el? Căci femeia măritată este legată de bărbatul ei câtă vreme trăiește el; dar dacă-l moare bărbatul, este deslegată de legea bărbatului ei. Dacă deci, când îi trăiește bărbatul, ea se mărită după altul, se va chema preacurvă; dar dacă-l moare bărbatul, este deslegată de lege, așa că nu mai este preacurvă, dacă se mărită după altul. Tot astfel, frații mei prin trupul lui Christos, și voi ați murit în ce privește legea, ca să fiți al altuia, adică al Celui ce a înviat din morți; (Christos Isus) și această, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu. Căci, când trăiam sub firea noastră pământească, patimile (pasiunile) păcatelor, așălate de lege, lucrau în măduarele noastre, și ne făceau să aducem roade pentru moarte. Dar acum, am fost izbăviți de lege, și suntem morți față de legea aceasta, care ne ținea robii, pentru că să slujim lui Dumnezeu într'o înțelegere a spiritului, iar nu după vechea slovă (a vechiului legământ al legii)".

⁹ Că „legea" avută în vedere aci este legământul legii, inclusiv cele zece porunci, este dovedit prin cuvintele următoare ale lui Pavel, anume: „Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nici de cum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin lege. De pildă, n'ași fi cunoscut pofta, dacă legea nu mi-ar fi spus: Să nu poftesti (a zecea poruncă): Apoi păcatul a luat prilejul, și a făcut să se nască în mine prin poruncă tot felul de pofti; căci fără lege, păcatul este mort. Odiuioară, fiindcă eram fără lege, trăiam; dar când a venit porunca, (prin legământul legii lui Dumnezeu prin Moise), păcatul a înviat, și eu am murit. Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viață, mi-a pricinuit moartea. Pentru că păcatul a luat prilejul prin ea m'a amăgit, și prin însăși, porunca aceea m'a lovit cu moartea. Așa că legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună. Atunci un lucru hun mi-a dat moarte? Nicidecum. Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr'un lucru bun, pentru că păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se supune de aceeași poruncă. Știm, în adevăr, că legea este spirituală; dar eu sunt pământesc, vândul rob păcatului". Rom. 7:7-14, *Am. Stan. Ver.*

¹⁰ Pe scurt, ceea ce zice apostolul în cuvintele citate mai sus, este aceasta: După legea lui Dumnezeu prin Moise, moartea unui bărbat a deslegat pe femeia sa de legătura ei cu el, așa că ea putea să se mărite după altul fără a deveni o preacurvă și fără să calce porunca a șaptea. Din pricina morții bărbatului nu mai era legată de femeie. Dumnezeu pironi legământul legii pe lemnul pe care Christos Isus, Fiul Său, muri. (Col. 2:13, 14) Acel legământ al legii ne condamnase și de aceea era împotriva noastră întrucât ne arăta a fi păcătoși. Dar aceia cari au lucrat din îngrijirea grațioasă a lui Dumnezeu prin Christos pentru ștergerea păcatelor, au murit față de acest legământ al legii. Murind astfel față de el, acești credincioși fură îndreptățiți de lucrurile pentru cari legământul legii li condamnă și fură liberi să se căsătorească sau să se unească cu Christos, ca membri ai corpului sau comunității Sale; fără îndoială nu cu un Christos mort (pentru că El fu sculat din morți la viață cerească); ci cu un Christos viu. Astfel ei trăiesc prin unirea cu El și produc fructele dreptății. Legea, prin poruncile ei negative (Să nu . . .) împotriva

5. Deși nu sunt sub lege, pentru că nu lasă creștinii ca păcatul să stăpânească asupra lor, asemănător lumii vechi?

6. Pentru ce argumentul religioniștilor despre faptul de a „nu fi sub lege" nu este de acord cu Galateni 4:4?

7. Cum este demonstrat că creștinii sunt sub har și nu sub lege?

8. Cum se potrivește creștinilor ilustrațiunea lui Pavel despre bărbatul Evreu și soția sa?

9. 10 a) Cum știm noi ce se înțelege prin expresiunea „lege" din ilustrațiunea lui Pavel? b) Cum au fost eliberați creștinii de acea lege, spre „a scrii după un spirit nou"?